

## KAPITOLA PRVNÍ

# PHIL THOMPSON

## Pan Liverpool

VE DRUHÉM LISTOPADOVÉM TÝDNU ROKU 1998 VÍŘILO PO hřišti v podivné formaci smetí ze stánků s rychlým občerstvením, umístěných uvnitř Anfieldu. Reflektory zářily a ve studené noci s nárazovým větrem zaháněly temnotu. Jak teplota spolu s náladou prudce klesala, přítmí na tribunách zesílilo. Vtipkovalo se o kartónových táccích, obalech na hotdogy a tetrapakových krabicích s pitím, které tvořily podle všeho efektivnější bariéru nežli liverpoolská obrana. Slavný stadion vypadal tiše a osaměle. Jediný hlasitý zvuk přicházel z tribuny Anfield Road End, na níž stálo v hloučku několik fanoušků hostí, aby se zahřáli. „Jste Tranmerští v přestrojení?“ (pozn. překl. – odkaz na merseysideský klub Tranmere Rovers) Ozývalo se tlumené sborové volání. „Bye, bye, Evansi,“ pokračovali krutě s vědomím, že vítězství 3:1 pro jejich tým, Tottenham Hotspur, pravděpodobně znamená konec liverpoolského spolumanažera, Roye Evanse, který v klubu působil více než třicet let.

Na hlavní tribuně byste slyšeli spadnout špendlík. Stála stranou od komentátorského stanoviště, z něhož Graham „Beeky“ Beecroft, zkušený komentátor a hlasatel, popisoval dění před sebou, když John Scales – hráč prodaný Evansem do Tottenhamu z důvodu převládajícího mínění, že jeho nejlepší léta skončila téměř před dvěma lety – skóroval.

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

Phil Thompson pracoval jako zápasový analytik pro Radio City. Při vstřelení třetího gólu hostů se opřel lokty o stůl s hlavou v rukách, a sám pro sebe si nadával. Thompson – liverpoolský kapitán vítězů Poháru mistrů evropských zemí v roce 1981 – nakonec vzhlédl a zíral na střídačku, kde se Evans a Gérard Houllier, osoba, s níž se Evans dělil o práci, nacházeli na opačných koncích míst určených k sezení.

„Říkal jsem si: *Co se to kurva děje? Kam to kurva všechno spěje?* Díval jsem se na Roye i na Gérarda. Nic byste mezi nimi nevycítili. Ani jeden z nich nevypadal, že by se chtěl ujmout vedení.“

Thompson si vzpomíná na okamžik, v němž zvedl mikrofon a se svráštěným čelem a prázdnýma očima upřenýma na Beecrofta, jehož na příštích pět minut degradoval do role posluchače, začal svoji řeč.

„Má frustrace propukla v rádiu,“ pokračuje Thompson. „Čas mne naučil, že jde spíše o to, jak věci říkáte, než o to, jak jste naštvaní. Ale já se pustil do vykřikování svého pohledu na můj fotbalový klub. Mezi manažery, hráči a fanoušky neexistoval žádný vztah. Prohlásil jsem, že klubové záležitosti vyžadují změny. A tyto změny bylo zapotřebí provést ihned.“

Thompson jel ten večer domů ve špatné náladě, a aniž by se o čemkoli zmínil své ženě Marg, šel si rovnou lehnout. Příštího rána se vrátil k denní práci. Jeden z jeho podniků ve městě Kirkby se jmenoval Pine DIY. Jakmile otevřel zadní dveře, našel dopis, na jehož obálku někdo načmáral jeho jméno. Napsal ho liverpoolský fanoušek, jenž se mu, po vyslechnutí jeho řeči z předchozího večera, rozhodl okamžitě napsat a doručit zprávu ke dveřím. V Thompsonovi vyvolal dopis pocit pokory – necítil se hoden toho, co četl.

„Dopis měl čtyři stránky a začínal nějak takto: Phile, nadešel čas, aby ses vrátil do Liverpoolu; považuj to za své předvolání. Potřebujeme zanícené lidi, jako jsi ty; lidi, kteří hráčům vysvětlí, jak se věci mají.“

Odpoledne se Thompson dostavil k fotbalovému powerleagovému zařízení pro hru pět na pět, k němuž se dostanete cestou z kopce ve čtvrti Kirkdale, a které se nachází nedaleko Anfieldu, kde se měl připravovat

na chystaný turnaj mistrů s ostatními bývalými hráči. Thompson říká, že měl kalhoty „doslova u kotníků“, když mu začal zvonit mobil a na druhém konci linky se ozval Peter Robinson, tajemník Liverpoolu, a zval jej na setkání do panského sídla předsedy Davida Moorese, které se nalézalo ve vesnici Halsall v nemetropolitním, ceremoniálním a tradičním hrabství Lancashire.

„Ihned mě napadlo, že bych mohl dost vynadáno za své řeči v rádiu – takové věci se stávají,“ připouští Thompson.

„Na cestě do Halsallu jsem mluvil se svým bratrem Owenem a manželkou. Marg je učitelka a byla ještě v práci. Oznámil jsem jí: ‚Lásko, musíš vypadnout ze třídy. Je možné, že jsem obdržel *telefonát* z Liverpoolu...‘“

V Halsallu Thompsona přivítala zádumčivá atmosféra.

„David má překrásný dům, ale se všemi těmi lidmi, sedícími v tichosti kolem, mi připomínal pohřební ústav. Peter předstoupil a vysvětlil, že Gérard bude jediným zodpovědným manažerem. Také se jednomyslně odsouhlasilo, že potřebuje někoho po svém boku, někoho disciplinovaného, kdo se dovede postavit hráčům a vysvobodit klub ze „Spice Boyovské“ éry. Chtěli silný hlas. Tom Sainders se postavil a začal mluvit: ‚Potřebujeme jen jediného člověka – a tím je Phil Thompson.‘“

Po událostech s Graemem Sounessem byl tohle nádherný moment – přicházeli za mnou.“

Souness vyhodil Thompsona z Liverpoolu před sedmi lety kvůli údajné přílišné agresivitě a přehnanému nadávání hráčům rezervního týmu. Thompson soudí, že pouze následoval vzor v podobě Ronnieho Morana z období před dvěma desetiletími, když jej výše jmenovaný jako dospívajícího trénoval.

„Mojí kariéře to nezpůsobilo žádnou újmu,“ myslí si Thompson. „Formoval jsem svůj rezervní tým podle Ronnieho týmu. Štěkal na nás pokyny, tak jsem to dělal taky. Nezajímalo mě, zda jsem či nejsem oblíbený. Má satisfakce přicházela v podobě výsledků a pozorování, jak

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

mladí hráči postupují do prvního týmu. Když mne Graeme vyrazil, řekl, že jsem na mladé kluky z rezervy moc křičel. Přistupoval jsem ke své práci následovně: jestliže nedokážete snést to, jak na vás řvu před pár stovkami lidí na béčkovém zápase, neměli byste šanci v prvním týmu, kde na vás chtějí útočit všichni, zejména dav.“

Přestože Thompsonův autoritářský přístup Liverpool na doporučení Sounesse opustil, nyní jej vedení považovalo za klíčovou položku, která šatně scházela. Thompson odešel z Houllierova domu poblíž čtvrti Sefton Park až v brzkých ranních hodinách příštího rána. Oněch čtyřia dvacet hodin považuje za jednu z nejpozoruhodnějších ve svém životě.

„S Gérardem jsem se předtím setkal jen jednou a vůbec toho chlápka neznal. Tenkrát jsem mu však řekl: „Poslouchej, kámo, budu se naprosto lišit od všech, s nimiž jsi kdy pracoval. Jsem drzý, agresivní protiva a remcám. Ale Gérarde, zaručím ti sto procentní loajalitu a důvěru, abychom se opět stali úspěšnými.““

Úkol, před nímž Houllier s Thompsonem stáli, byl mimořádně velký.

„V klubu panovala nedisciplinovanost. Gérarda s Royem od sebe odstrkali hráči s přílišnou mocí. Opětovné vštěpení kázně představovalo velkou zodpovědnost a měla to být práce obtížná.“

Případla na mě role Boba Paisleyho, zatímco z Gérarda se stal Bill Shankly – ten hodný. Vtrhl jsem tam jako smršť. Miloval jsem to. A všichni mě nenáviděli, každý jeden hráč.“

Před veřejným oznámením svého návratu dorazil Thompson na Melwood neohlášen. Přiznává, že některým hráčům to muselo připomínat návrat starého hrůzostrašného dozorce z blázince poté, co se jeho obyvatelé ujali vedení.

„Narazil jsem na některé kluky, kteří pode mnou hráli za rezervu. Jamieho Redknappa a Steva Harknesse.“

„Co tady děláš, Thommo?“ zeptali se.

„Jsem nový asistent manažera, chlapi,“ oznámil jsem jim.“

Ty jejich tváře, měli jste je vidět – protáhli se jim až na zem. Harky mě ihned upozorňoval: „Nemůžeš s nimi jednat tak jako s námi, Thommo – to nebude fungovat.“

„Oh,“ zareagoval jsem, „v jakémkoli povolání – bez ohledu na to, kolik ti platí – musíš mít disciplínu.“

„Mmmmm,“ odvětil přezíravě. „Uvidíme...“

Po této události jsem si pomyslel, že se do nich *musím okamžitě pustit*. A tak se také stalo.“

Houllier s Thompsonem rychle vydedukovali, že přítomnost Paula Inceho, klubového kapitána, představuje největší liverpoolský problém. V dobách Evansova sólového vedení na něj měl Ince takový vliv, že ho přiměl změnit efektivní formaci 3–5–2 na standardní rozestavení 4–4–2, protože tato více vyhovovala jeho kvalitám a byl na ni zvyklý z předchozích klubů – Manchesteru United a Interu Milán.

„Paul byl dobrý hráč, nechápejte mě špatně,“ vysvětluje Thompson. „Ale nebyl tím, koho jsme chtěli – neboli tam, kam jsme se chtěli posunout, respektive být. Náš vývoj se měl tedy odehrát na jeho úkor.“

Všichni ho nazývali „Šéfem“, byl to lídr řídící šatnu a spousta mladých kluků k němu vzhlížela. Jednal jsem tedy záměrně tak, abych mu to ztížil. A on mě nesnášel. A Gérarda taky. Když odcházel do Middlebroughu, napsal vydatný dvoustránkový článek do jednoho bulvárního plátku, ve kterém prohlašoval, že kvalitativně stáhneme klub dolů.

Za pár let, v roce 2001, si Gérard pomyslel, že přišel čas na odpověď, a připustil, že měl Ince pravdu. Stáhli jsme tým dolů – ovšem pouze po mapě – a to do Cardiffu na stadion Millennium. Ne jednou, dvakrát, třikrát – ale čtyřikrát – a vyhráli tam všechny ty poháry!“

Ke konci tohoto konkrétního příběhu se přes Thompsonovu osobitou tvář pomalu začíná rozšiřovat úsměv a oči mu září. Uspokojuje ho, že dokázal dostat na kolena ty, o nichž si myslel, že jednali, jako by byli důležitější než Liverpool, klub, kterému fandil od klukovských let, klub, za nějž před všemi těmi lety hrál a s kapitánskou páskou na ruce vyhrál Pohár mistrů evropských zemí.

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

Thompson připouští, že si užíval, když z něj ostatní ztráceli nervy.

„Zeptáte-li se kteréhokoli z kluků, kteří se mnou hráli, nebo těch, které jsem trénoval, vím, co o mně řeknou,“ prozrazuje s gestem podřezávajícím své hrdlo. „Vřela ve mně vášeň. Neovladatelně. Mám pocit, že to trvá dodnes. Sám bych se označil za perfekcionista. Ostatní by použili méně lichotivá slova.“

Thompson usuzuje, že jeho hledání dokonalosti pramení z touhy vykompenzovat skutečnost, již vnímá jako zklamání z minulosti. Souvisí s tím, že jej do liverpoolských mládežnických týmů vybrali až v patnácti. Do čtrnácti mu ani nenáleželo členství v chlapeckém kirkbyském distriktním týmu. Jeho vášeň pro Liverpool zesílila, protože jeho usilovná snaha o vstup do klubu převyšovala snahu ostatních.

„Liverpool pro mě představoval svatý grál, něco, čeho dosáhnout, kam se dostat. Od osmi let jsem snil jen o tom, že se jednou stanu liverpoolským hráčem. Znamenalo to, že jsem se dokázal těšit ze svého fotbalového klubu a podporovat ho jako dítě. Prošel jsem vývojem vztahujícím se k pozici v boys' penu (pozn. překl. – ohrazená tribuna pro mladistvé – sem chodívali kluci, než mohli v pozdějším věku zápasy sledovat z tribuny na stání). Dnešní děti mají pocit, jako by do Liverpoolu patřili od narození, jelikož je podepisují příliš brzy. Stále klubu fandí, avšak méně zapáleným způsobem, poněvadž musejí příliš záhy přemýšlet o své vlastní pozici v jeho rámci. Možná právě to podrývá lásku k němu.“

Kluby – všechny, nejen Liverpool – podpořily elitářství. Není to zdravé. Děti tak přicházejí o normální dětství. Netýká se to možná jednoho nebo dvou kluků, jelikož jejich rodiče znají míru, ale mnozí pomyslným systémovým sítím, které jim má pomoci, respektive je ochránit, propadnou. Ti, kteří za sebou nemají podporu rodiny, dovolí, aby jim jejich postavení stouplo do hlavy. Než aby se jim dostalo náležitého odborného vedení, jsou spíše přetrénovávaní, a ve výsledku pro sebe dokáže najít vhodné řešení jen málo z nich. Instinktivní fotbalisti vymizeli. Kolik dětí vyšlo z Kirkby za posledních deset let? Moc ne.“

Když se Thompson a Houllier stali asistentem a manažerem, byla budova liverpoolské akademie již akreditována. Domnívá se, že oddělení akademie v Kirkby od melwoodského tréninkového hřiště nedopadlo příliš dobře.

„V moderním světě převládá touha vše rozčlenit. Měl jsem štěstí, že jsem se v patnácti mohl dívat na hráče rezervního týmu, ty mladší profesionály. Hrál jsem v béčce a chtěl do áčka, z áčka pak do rezervního týmu a z rezervního týmu do prvního. Mohl jsem vidět, jak se moje kariéra odehrává přímo před mýma očima. Znal jsem kritéria, která jsem potřeboval splnit, protože jsem je měl kolem sebe na očích.

Akademie se po postavení v Kirkby v roce 1998 stala elitářskou, poněvadž se všechny povinnosti, které mladý hráč mívá, vytratily. Neexistovalo žádné cídění van, umývání kopaček, míčů a úklid šaten. Mladí hráči měli k dispozici lidi, kteří to za ně dělali, což zapříčinilo jejich nepřírozenost – stali se ‚drahocennými‘.

V patnácti jsem pobyt na Melwoodu miloval. Chystal jsem se užít si svůj čas v Liverpoolu bez ohledu na to, jak krátce či dlouze potrvá. Pouhá přítomnost v blízkosti mých idolů představovala největší, vzrušující zážitek. Dychtil jsem po statusu nejlepšího klubového leštěče kopaček. Mé vany bývaly čistější než jakéhokoli jiného nováčka, podlahy umývány s vřelostí a láskou a tréninková výstroj, přes její mizernou kvalitu, přichystávána co nejuhledněji.

Ve čtyřiaadvaceti nebo pětadvaceti jsem seděl ve společnosti Ronnieho Morana a všech ostatních. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy si uvědomíte, jak dalekou cestu jste urazili. Zeptal jsem se Ronnieho, co ve mně, v hubeném klukovi z Kirkby, viděl. Byl jsem hubený jako lunt. ‚Viděli jsme, že umíš hrát, Thommo,‘ řekl mi. ‚Proto jsme tě vždy vybrali do zaměstnaneckého týmu pro slavná utkání pět proti pěti.‘

Nevybírali mě, protože věděli, že dokážu běhat celý den – jako dítě jsem za hrabství běhával přespolní běhy – nýbrž proto, že jsem nechtěl za žádnou cenu zažít porážku. ‚Každý den jsme tě sledovali vykonávat ty bezvýznamné práce a ty jsi je neodbyval. Dělal jsi je dokonale. To

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

nám, zaměstnancům, napovědělo, že budeš po hřišti jezdit bezvýhradně až do konce, aby ses ujistil, že jsou záda tvých spoluhráčů krytá.“

Thompsonův idol se jmenoval Bill Shankly – muž, jenž proměnil tým do počtu z Druhé ligy (nyní Championship) na tým z První ligy (nyní Premier League) a vítěze FA Cupu. Jeho rádcem byl však Moran, bývalý hráč, jehož liverpoolská kariéra šla ve stejných stopách jako Thompsonova: z béčka do áčka k rezervnímu týmu, před tím nejdůležitějším krokem ze všech – do prvního týmu. Než mohl Thompson řídit, vozil jej Moran na trénink ve svém autě Morris Minor.

„Autobusem 44D jsem jezdil k hospodě Crown stojící na sídlišti Norris Green a Ronnie tam byl pokaždé včas, jak slíbil,“ vzpomíná Thompson. „Ronnie měl na mě větší vliv než kdokoli jiný v Liverpoolu. Byl to ten největší reptal, jakého jsem kdy poznal. Naříkal na všechno a nedal si pokoj. Přestože jsme v sobotu vyhráli 5:0, přicházel v pondělí ráno do práce a na všechny křičel. Jednal s námi jako s dětmi školou povinnými, a nebyl-li spokojený, nechával nás za trest běhat člunkové běhy bez ohledu na předchozí výsledek. Kenny Dalglish, Graeme Souness – bylo mu jedno, jak dobře jste si vedli, ječel na vás, ten reptající mizera. Fakt, že Ronnie působil jako hnací síla zodpovědná za spoustu úspěchů, si uvědomíte, jen když se nad tím zamyslíte a rozeberete si to. Ujistil se, aby pro nás neexistoval žádný odpočinek, a že každý zůstane stát nohama pevně na zemi. Ronnie obdržel za svoji práci uznání, avšak ne v takové míře, jak by si zasloužil.“

Jednoho listopadového rána se s Thompsonem setkávám v klubu s názvem David Lloyd – centru zdraví a fitness v Kirkby. Bydlí na místě, jež odsud dělí asi patnáct minut jízdy autem směrem na Lancashire, ale do podniku v jeho rodném městě se vracívá prakticky v každém pracovním dni, neboť zde zná většinu lidí, převládá zde komunitní duch a on si užívá spojení se svojí minulostí.

„Teď se nacházíme na ploše starého FC Kirkby Town,“ informuje mě. „Jako kluk jsem tady hrál za Kirkby School Boys.“



## PHIL THOMPSON

Centrum Davida Lloyda stojí hned vedle již dříve zmiňované liverpoolské fotbalové mládežnické akademie. „Nyní tady můžete vidět nádherná hřiště, ale v minulosti, za mého hráčského působení v Liverpoolu, jsem odsud pravidelně vedl svůj tým z Nedělní ligy. Tato oblast hrála v mém životě velkou roli. Je to pro mě posvátná půda.“

Když Thompson poprvé převzal vedení týmu Falcon z Nedělní ligy, bylo mu jednadvacet let a byl ve svých nejlepších letech. Tou dobou se již v liverpoolském prvním týmu dobře etabloval a pomohl jim vyhrát ligový titul a dvakrát Pohár UEFA. Rovněž se honosil medailí pro vítěze FA Cupu.

„Byl jsem fotbalem posedlý, zatraceně posedlý,“ kření se a mne si ruce. „Nemohl jsem se ho nabažit. Proto jsem se ujal Falconů. Nejznámější tým Nedělní ligy v Kirkby se jmenoval Fantail a lidé si nás s ním často pletli. Z hlediska fotbalových dovedností jsme se patrně nacházeli o schodek níž, ale byli jsme řádným týmem s řádným elánem z řádné hospody.“

Thompson vedl Falcony dvanáct sezon. Každé pondělí ráno přijížděl na Anfield, a zatímco se převlékal, Ronnie Moran a Roy Evans, trenér prvního týmu a manažer rezervního týmu, mu pravidelně jeden po druhém pokládali tu stejnou otázku.

„Jak jste si včera vedli? – a vůbec se nezmínili o sobotním zápase Liverpoolu. Ať už jsme hráli kdekoli – třeba i v Southamptonu – v sobotu v jedenáct ráno jsem býval na ulici Arbour Lane s výstrojí, míči a ožralci v zavazadlovém prostoru svého auta. Každý týden to bylo hektické. Všude kolem vás se linuly alkoholické výpary, které vycházely z kluků. Jezdíval jsem okolo Kirkby ve snaze dostat některé z nich z postele, aby vstali a hráli. Ale byly to báječné časy. Ať už jsem jakkoli miloval hraní za Liverpool, některé z mých nejúžasnějších fotbalových okamžiků se odehrály s Falcony.“

Tým vedený liverpoolským hráčem musely chtít zajisté všechny ostatní týmy z ligy porazit?

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

„Ovšem, že ano,“ směje se. „Ostatní týmy vyhlížely výhru každý týden. Vinou administrativního pochybení se pro nás stala situace obtížnější, museli jsme totiž opustit Kirkby a Distriktní ligu, v níž jsme se cítili dobře, a přidat se ke kirkbyské New Town lize.“

Z důvodu zpoždění naší přihlášky zbývalo ze všech lig už jen jedno volné místo, a zrovna v té nejlepší. Můj Bože, bylo to těžké. Všude jsme dostali nařezáno. Tyhle týmy nepostrádaly dobrou úroveň i tak, ale kvalitativně se o stupeň nebo dva zvedaly, protože jsem Falcony vedl já. Po jednom zápase jsem v šatně klukům řekl, že pokud to chtějí zabalit, měli by to prodebatovat v hospodě a já to pochopím. Všude jim dávali zabrat a já si uvědomoval, že v pondělí ráno musejí vykonávat dělnickou práci. Mnozí z nich pracovali jako živnostníci. Nechtěl jsem být zodpovědný za jejich zranění; potřebovali pracovat, aby zaopatřili své rodiny. Můj starší bratr Owen, který také hrával, za mnou později přišel a řekl, že kluci chtějí pokračovat. Nechtěli vycouvat a nechat větší maníky vyhrát – typický postoj, jehož se vám dostane od kluků z Kirkby.“

Poté vyhrávali Falconi v New Town lize vše, co se dalo. Thompson stvořil „neomluvenkovou kulturu“, jak to nazýval – tlačil sám na sebe, aby se zúčastnil všech zápasů. Jeho odhodlání se dalo srovnat s odhodláním kohokoli jiného.

Liverpool na jaře roku 1977 dosud nevyhrál Pohár mistrů evropských zemí, ale v prvním semifinálovém zápase porazil ve Švýcarsku Curych. Thompson měl znemožněn návrat na hřiště kvůli zranění (nastupoval pouze do a včetně čtvrtfinále) a rozhodl se místo toho pro účast na finálovém utkání, v němž hráli Falconi proti Prescot Cables. Pamatuje si jízdu autem po M57 a pohled na anfieldské reflektory, zářící v dálce, a následné oslavy v hospodě po zjištění, že Liverpool Curych naprosto smetl. Falconi rovněž vyhráli.

„Každý čtvrteční večer jsme trénovali na ploše, kde stával starý kirkbyský stadion, na břidličných hřištích, na kterých se dalo hrát za každého počasí. Hrávali jsme dvanáct na dvanáct nebo třináct na třináct; chodívali s námi kluci, kteří se nemohli chlubit závratnými

dovednostmi, ale stejně dorazili, kvůli pohodové atmosféře. Byla to nemilosrdná záležitost. Ale trénoval jsem s nimi – přestože mne v sobotu čekal zápas za Liverpool. Nikdo v klubu o tom nevěděl.“

Až práce liverpoolského manažera rezervního týmu po ukončení hráčské kariéry znamenala rezignaci na post manažera Falconů. Pro liverpoolské zaměstnance „v pozadí“ se nedělní rána nesla v duchu horečné části pracovního týdne, jelikož využívali tento čas k čištění výstroje, léčení zranění a probírání událostí předchozího dne. Thompsonova schopnost vést dvojí život po tak dlouhou dobu – po celou jeho hráčskou kariéru – vyjadřuje jeho vášeň pro fotbal.

„Myslím, že to vše začalo spíše s mojí mámou než s tátou. Moje máma byla proslulá liverpoolská rodačka a na Anfield chodila neustále. Během padesátých let chodívala na hlavní tribunu, stojící hned vedle tunelu pro hráče. Jedna z mých nejranějších vzpomínek (tenkrát mi bylo jedenáct) se datuje do roku 1965 a je spojena s cestou na zápas s ní, mojí tetou a bratrem Owenem. Liverpool tehdy hrál proti Interu Milán v Poháru evropských zemí. Jak se jí podařilo sehnat lístky, se nikdy nedozvím. Byl to nejdůležitější zápas v historii Liverpoolu. Před jeho zahájením chodili kolem hřiště Gerry Byrne a Gordon Milne s pohárem z FA Cupu, který Liverpool před pár dny vyhrál. Seděli jsme v přední řadě Kemlyn Road (název tribuny) a já se mohl natáhnout a skoro se poháru dotknout. Bože, jen ze vzpomínání na ten večer mi na těle naskakuje husí kůže.“

Máma byla opravdu velká fanynka, takže při započetí mé hráčské kariéry nemohla být pyšnější. Táta patřil k Evertoncům a pracoval na moři; hodně mužů z Kirkby pracovalo na moři. Kdykoli přijel z Ameriky domů, přivázel nám dárky z New Yorku a snažil se mě a mé bratry nasměrovat k Evertonu. Nikdy k tomu nedošlo – ani nemohlo. Stále jsem si stál za Kopem (název tribuny), když jsem v sedmnácti hrál za rezervní tým. Byl jsem Liverpoolem posedlý.“

Thompsonovo tribunové vzdělávání začalo v nechvalně známém boys' penu.

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

„Chodíval jsem tam společně s kámošem ze školy, Tommym Heatonem. Vstup stál šilink a prostředí bylo drsné. V rohu visela okapová roura a já na ni opakovaně zkoušel vyšplhat, abych se dostal do Kopu, protože právě tam jste toužili být. Přítomnost v Kopu byla symbolem dospělosti.“

Ačkoli vyrostl v Kirkby, narodil se v Kensingtonu, chudé čtvrti v oblasti Liverpoolu vzpomínané láskyplně místními jako „Kenny“, která dala světu řadu slavných muzikantů, včetně Johna a Micka Headových ze skupiny Shack, a Iana McNabba. Thompson byl jedním ze sedmi bratrů a sester, kteří žili ve viktoriánském řadovém domě na Ling Street pod přísným dohledem své matky May, jejíž sestra June se vždy nacházela poblíž a pomáhala jí s dozorem nad mladými hochy.

„Kenny dělí od Anfieldu vzdálenost pouhé míle. V zápasových dnech jste věděli, že se bude hrát, poněvadž se zdálo, že všichni míří tím stejným směrem. Moje máma podala žádost na městskou radu o větší dům. Kirkby bylo město vybudované kvůli populační explozi, sestávající z průměry liverpoolských obyvatel. Nás tedy strčili do ulice Stonehey Road.“

Nově postavený třípokojový dům stál naproti staré brookfieldské střední škole a u zadní části základní školy sv. Josefa. Thompsona obklopovala fotbalová hřiště a možnost přístupu na ně nakonec přispěla k rozvoji jeho dovedností, jež otevřely dveře příležitosti zúčastnit se zkušebního období na melwoodském tréninkovém hřišti v jeho čtrnácti letech. Aby mu tato příležitost neunikla, propásl své školní zkoušky na konci roku. John Gidman, který hrál později za Everton a oba manchesterské kluby, dorazil také, spolu s Kennym Pritchardem, jehož góly na juniorské úrovni z něj učinily hráče ke sledování po dobu více než šesti týdnů, jež spolu strávili.

„Ostatní kluci podepsali nováčkovské formuláře přede mnou,“ vzpomíná Thompson a zdůrazňuje fakt, že jeho kariéra nebyla podrobně naplánována od mladých let. „Liverpool mě nechal čekat. Blížil se konec zkušebního období a my hráli na Melwoodu zápas proti Bury.

## PHIL THOMPSON

Příliš jsem se bál zeptat se lidí zevnitř, co se děje. Tak moc jsem po tom toužil, takže jsem požádal mámu, aby přišla a promluvila si s Tomem Bushem, vedoucím pracovníkem, který měl na starosti rozvoj mládeže. Zápas jsme vyhráli a já hrál opravdu dobře, ale jak jsme šli domů a minuli místo, kde se v současné době nacházejí hřiště Billa Shanklyho, snažil jsem se najít odvalu zeptat se mámy, co jí Tom pověděl. „Mluvila jsi s ním teda?“ odhodlal jsem se jí nakonec zeptat a ona se svojí odpovědí váhala. „Co se děje – jsou to špatné zprávy, že jo?“ naléhal jsem na ni. Pak mi prozradila, že mě chce Liverpool podepsat, ačkoli Tom ji instruoval, aby mi to neříkala, jelikož mi ty novinky chtěl sdělit příští den osobně. Myslel jsem, že se zblázním radostí – i teď vnímám ten pocit - a věnoval mámě největší objetí vůbec.“

Z patnácti hráčů, kteří to léto podepsali nováčkovské formuláře, byl Thompson jediným, který se vyvinul v profesionála. A to navzdory faktu, že v půlce jeho dvouletého „učednictví“ Tom Bush umřel. Jeho nástupcem se na krátkou dobu stal Tony Waiters.

„Opustil jsem brookfieldskou školu bez absolvování jakýchkoli potřebných zkoušek a vsadil tak vše na jednu kartu. Musel jsem to tedy dokázat. Tomovo umírání možná několik ostatních kluků zneklidnilo. Víím, že Giddy (John Gidman) a Tony si nikdy nerozuměli. Ve fotbale se to občas přihodí a vaše kariéra je odkloněna jinam. Ačkoli Tonyho jsem měl rád.“

Uvažování o této periodě jeho života Thompsona rozruší i v současné době.

„Byl to úchvatný čas být nováčkem,“ vysvětluje a probírá se myšlenkami. „Dokážete si představit vstup do šatny, kde sedí Roger Hunt? Byl to královský rytíř pro podobné fanoušky Liverpoolu, jako jsem byl já. Stál jsem tam s pusou dokořán a zíral na něj jako idiot. Setkal jsem se s Pelém a Eusebiem; hrál jsem proti Maradonovi. Ale hvězda byl pro mě Roger. Za postelí jsem měl jeho fotografie a všude po zdech mi visely jeho plakáty. Když si pomyslím, že jsem toho s Liverpoolem vyhrál víc

## LIVERPOOL FC: PŘÍBĚHY LEGEND

než Roger a časem dokázal ve vedení klubu to, co Bill Shankly, i když to trvalo pouhé tři měsíce, musím se zastavit a zamyslet se. Je to zvláštní.“

Thompson trénoval na Melwoodu po úterních a čtvrtečních večerech, sem tam pod dohledem Reubena Bennetta. Tento někdejší brankář jednou dokončil zápas za Dundee se zlomenou nohou. Později se připojil k liverpoolskému trenérskému týmu pod manažerem Philem Taylorem. Posedlý fyzickou zdatností mu Shankly svěřil vedení nad udržováním kondice. V liverpoolské Boot Room (pozn. překl. – místnost, kde sedával trenérský personál, popíjel čaj, probíral týmové záležitosti, taktiku a vymýšlel způsob, jak zvítězit nad příštím soupeřem. Boot Room byla původně místnost s kopačkami, kterou Bill Shankly přeměnil na informační a poradenskou místnost trenérů) se mu předzdívalo „Sherlock“, neboť často vykonával obchůzky po melwoodských pozemcích v lovecké čepici.

„Reuben byl tvrdý, impulzivní a tajuplný Skot z Aberdeenu – Shanklyho pravá ruka. Víím, že pozici Shanklyho asistenta zastával Bob Paisley, byl to však Reuben, který se těšil jeho důvěře. Reuben řval víc než Ronnie Moran. Bydlel nedaleko Melwoodu, takže se ukazoval na tréninku a stál u strany hřiště ve svém dlouhém pršiplášti. Když jste ho uviděli, pociťovali jste posvátnou úctu; byli jste poctěni.

Později, po mém připojení se k prvnímu týmu, bylo Reubenovi přes šedesát, ale v zápasech pět na pět hrál na pozici takzvaného goal-hangera (pozn. překl. – hráč, který se pohybuje v blízkosti soupeřovy brány, aby dal snadný gól). Bez ohledu na počasí nosil spíše pár tenisek než kopačky. I když zaznamenal první ze sedmnácti gólů, oslavoval, jako by hrál finále FA Cupu. Dělal si šoufky z mladých kluků a vy jste ho zoufale chtěli porazit, poněvadž jeho zanícení bylo očividné.“

Thompson si pamatuje své první setkání se Shanklym. Narazil na něj na chodbě na Anfieldu. Tento okamžik popisuje jako „audienici u papeže“. Jeho pozoruhodná vzpomínka na tato brzká léta se týká stylu, jakým byl Shankly zvyklý jen zdánlivě ignorovat zraněné hráče, protože je nemohl využít. Hlubší důvod však spočíval v jeho smýšlení